

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **Ing. P. K.**, zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **(340 osob)**, o návrhu na zrušení (vyslovení nezákonnosti) mimořádného opatření odpůrce ze dne 28. 5. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-16/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 3. 6. 2021 návrh navrhovatele na zrušení či vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření odpůrce ze dne 28. 5. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-16/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“), vydaného na základě § 69 odst. 1 písm. b) a i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a podle § 2 odst. 2 písm. b) až e) a i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“).

[2] Stěžovatel napadl opatření jako celek, za problematický však označil především čl. I bod 17, podle něhož se „stanovují následující podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích, je-li to vyžadováno tímto mimořádným opatřením:

a) osoba absolvovala nejdéle před 7 dny RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, nebo

b) osoba absolvovala nejdéle před 72 hodinami POC test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, nebo

c) osoba byla očkována proti onemocnění covid-19 a doloží národním certifikátem o provedeném očkování, které je písemným potvrzením vydaným alespoň v anglickém jazyce oprávněným subjektem působícím v České republice, v jiném členském státě Evropské unie nebo ve státě, který je uveden ve Sdělení Ministerstva zdravotnictví jako země nebo její část s nízkým rizikem nákazy onemocnění covid-19, jehož vzor je zveřejněn v seznamu uznaných národních certifikátů na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví České republiky, které obsahuje údaje o očkované osobě, podanému typu vakcíny, datu podání vakcíny, identifikaci subjektu, který potvrzení vydal, že u očkování uplynulo:

i) od aplikace první dávky očkovací látky v případě dvoudávkového schématu podle SPC nejméně 22 dní, ale ne více než 90 dní, pokud nebyla aplikována druhá dávka,

ii) od aplikace první dávky očkovací látky v případě dvoudávkového schématu podle SPC nejméně 22 dní, ale ne více než 9 měsíců, pokud byla aplikována druhá dávka, nebo

iii) od aplikace dávky očkovací látky v případě jednodávkového schématu podle SPC nejméně 14 dní, ale ne více než 9 měsíců, nebo

d) osoba prodělala laboratorně potvrzené onemocnění covid-19, uplynula u ní doba izolace podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví a od prvního pozitivního POC antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 nebo RT-PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 neuplynulo více než 180 dní.“

[3] Odpůrce nejprve mimořádné opatření změnil opatřením ze dne 31. 5. 2021 č. j. MZDR 14601/2021-17/MIN/KAN, avšak pouze v zanedbatelném rozsahu. Následně jej opatřením ze dne 7. 6. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-18/MIN/KAN (s účinností od 8. 6. 2021), zrušil.

II. Podstatný obsah návrhu

[4] Navrhovatel je přesvědčený, že je aktivně legitimovaný k podání návrhu na zrušení dotčeného mimořádného opatření, neboť výrazně zasahuje do jeho práv. Jedinou možností, jak využívat běžně dostupné služby, je podstoupit očkování, nebo se opakovaně (vždy v řádu několika dnů) podrobit PCR či antigennímu testování v laboratořích, což je činnost časově náročná (takřka šikanózní). Nadto dochází v místech testování ke koncentraci osob, čímž se zvyšuje riziko nákazy. Navrhovatel k otázce aktivní legitimace odkázal rovněž na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále na aktuální rozhodovací činnost v rámci přezkumu jiných mimořádných opatření odpůrce.

[5] Navrhovatel považuje mimořádné opatření za nezákonné, neboť podmínky pro vstup do vnitřních a venkovních prostor, či na hromadné akce (čl. I bod 17 mimořádného opatření) nedůvodně zvýhodňují osoby, které prodělaly onemocnění COVID-19. Je zřejmé, že osoby, které se nakazily, se v době vrcholící pandemie chovaly nezodpovědně a

nedodržovaly stanovená opatření (nošení ochranných pomůcek, dodržování rozestupů, izolace od ostatních osob apod.). Navrhovatel shledává opatření diskriminačním ve vztahu k osobám, které dodržovaly všechna stanovená pravidla a náležitě se chránily.

[6] Navrhovatel dále připomíná, že Nejvyšší správní soud stanovil pro přezkum opatření obecné povahy pětibodový algoritmus. Navrhovatel napadá mimořádné opatření v rámci pátého kroku algoritmu, neboť je přesvědčený, že zvolené řešení je neproporcionální. Nepřiměřenost spatřuje v nutnosti opakovaně absolvovat testování. Cítí se být diskriminovaný, neboť je trestaný za to, že se nenakazil. Odpůrce neprovedl test přiměřenosti a z napadeného opatření není zřejmé, proč jsou stanovená pravidla nezbytná, k jakému povedou výsledku a jak dlouho mají trvat. Odpůrce vůbec nezvažil, zda by výsledek nebyl stejný i tehdy, pokud by nepřijal žádná opatření, a to zejména s ohledem na aktuální vývoj epidemiologické situace, kdy takřka nepřibývají pozitivně testovaní, smrtnost je srovnatelná s chřipkou a každý, kdo se cítí ohrožen, se může nechat očkovat. Za takové situace považuje navrhovatel za nezákonné a nepřiměřené, aby byl diskriminovaný na základě svého zdraví a na základě toho, že v minulosti řádně dodržoval opatření (tj. nenakazil se). Navrhovatel se nadto obává, kam až diskriminace v budoucnu povede, a zda situace kupříkladu nedospěje do situace, kdy nebude mít bez očkování (či soustavného laboratorního testování) přístup ke zdravotní péči.

[7] Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud mimořádné opatření zrušil, či aby (v případě, že by v mezidobí pozbylo platnosti) deklaroval jeho nezákonnost.

III. Vyjádření odpůrce

[8] Odpůrce ve vyjádření k návrhu předně připomněl principy přezkumu mimořádného opatření. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Ao 7/2010-73, a další relevantní judikaturu.

[9] Dále zdůraznil, že situace ohledně epidemie onemocnění COVID-19 je zcela bezprecedentní a je třeba ji posuzovat komplexně. Poznatky o epidemii se dynamicky vyvíjí a neexistuje příliš mnoho podkladů, z nichž by mohl vycházet. Odpůrce tedy vydává mimořádná opatření za situace, kdy neexistuje dostatek informací o epidemii, avšak při vědomí, že s ohledem na hrozící nebezpečí nelze vyčkávat, až bude prokázáno, zda je přijímané opatření vhodnější než jiné. Odpůrce klade důraz na ochranu života a zdraví, současně se však snaží minimalizovat zásahy do chodu společnosti.

[10] K namítané nepřiměřenosti uvedl, že ta by přicházela v úvahu, pokud by přijal paušální opatření bez jakéhokoliv zhodnocení situace, náhodně a bez odůvodněných výjimek. Tak tomu však v posuzovaném případě není. Ke stanovení výjimek odpůrce vedly racionální úvahy, nikoliv libovůle. Proto odmítá, že by bylo napadené opatření diskriminační. Ani přes veškerou důslednost v dodržování mimořádných opatření nelze vyloučit, že se osoba nakazí. Pokud k tomu došlo, či v budoucnu dojde, jeví se vhodným reflektovat přirozeně získanou imunitu a nezatěžovat dotčené osoby a systém veřejného zdravotního pojištění testováním. V současnosti totiž panuje shoda odborné veřejnosti na tom, že osoby, které onemocnění COVID-19 prodělaly, pro své okolí nepředstavují hrozbu.

[11] Odpůrce dále zdůraznil, že opatření přijal ve snaze ochránit veřejné zdraví, což s sebou vždy nese jistou míru zásahu do práv jednotlivců. Opatření netrestá osoby, které se nenakazily, jak tvrdí navrhovatel, ale představuje souhrn preventivních opatření, která mají legitimní účel. K obavám navrhovatele, jak daleko až může jím tvrzená diskriminace vést, odpůrce uvedl, že předmětem napadeného opatření není otázka povinného očkování proti onemocnění COVID-19. Úvahy navrhovatele považuje za spekulativní. Opatření jsou pouze dočasná a se zlepšující se epidemiologickou situací dochází k jejich postupnému zmírnění, avšak při zachování náležité opatrnosti. Navrhovatel v zásadě požaduje naprosté vyloučení jakýchkoliv opatření, což se však odpůrci jeví jako zcela nezodpovědné.

[12] Odpůrce tedy považuje návrh za nedůvodný, pročez navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že návrh byl podán včas (§ 13 odst. 2 pandemického zákona). Dále posoudil, zda je navrhovatel aktivně procesně legitimovaný k podání návrhu na zrušení napadeného opatření.

[14] Podle § 101a odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *„návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.“*

[15] Aktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí obecně navrhovatel splňovat, aby byl oprávněn podat k soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy. K jejímu splnění je zapotřebí, aby návrh obsahoval myslitelná a logicky konsekventní tvrzení o tom, že právní sféra navrhovatele (tj. jemu náležející subjektivní práva) byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. To, zda je dotčení práv vůbec myslitelné, závisí na povaze, předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy (bod 34 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Není-li tato podmínka splněna, soud návrh usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku řízení přitom nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace navrhovatele, tedy s otázkou důvodnosti návrhu. Tou se soud zabývá až v rámci věcného přezkumu, nikoli při posuzování podmínek řízení (bod 42 usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS).

[16] V nyní posuzované věci navrhovatel svoji aktivní procesní legitimaci dovozuje ze skutečnosti, že mu mimořádné opatření brání ve využívání běžně dostupných služeb. Přitom nesplňuje žádnou z výjimek stanovených v čl. I bodu 17 opatření, neboť není osobou, která prodělala onemocnění COVID-19, odmítá podstoupit očkování a pravidelné testování na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 považuje za šikanózní. Nejvyšší

správní soud má tedy za to, že navrhovatel dostatečným způsobem namítl myslitelný zásah do svých subjektivních práv, neboť z napadeného opatření je zřejmé, že znemožňuje vstup do některých (v opatřeních blíže specifikovaných) vnitřních a vnějších prostor a účast na hromadných akcích veřejnosti, a to vyjma osob, které absolvovaly očkování, prodělaly onemocnění COVID-19, nebo absolvovaly antigenní/PCR test s negativním výsledkem. Navrhovatel, jakožto osoba, která dle svého tvrzení žádnou z uvedených podmínek nesplňuje, může být napadeným opatřením (respektive sporným čl. I bodem 17 opatření) negativně dotčen, neboť mu znemožňuje využívat z pozice zákazníka v mimořádném opatření vymezených služeb, vstupovat do jednotlivých prostor a účastnit se hromadných akcí. Soud proto činí dílčí závěr, že navrhovateli svědčí aktivní procesní legitimace k napadení dotčeného mimořádného opatření.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v případě navrhovatele nejedná o zjevně neopodstatněný návrh.

[18] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona *„je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.“*

[19] Kategorie *„zjevně neopodstatněného“* návrhu je neurčitým právním pojmem. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu *„neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se [soud] musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě [jde o neurčitý právní pojem], musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž [se] učiní závěr, zda je daný pojem naplněn, či nikoli. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu, či nikoli. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky.“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73).

[20] Pandemický zákon, ačkoli daný pojem užívá, neuvádí žádné charakteristické znaky situací, které pod tento pojem spadají. Blíže jej nevysvětluje ani důvodová zpráva k pandemickému zákonu.

[21] Obdobným institutem je odmítnutí návrhu pro zjevnou neopodstatněnost v řízení před Ústavním soudem podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudě, jehož formulací se § 13 odst. 3 pandemického zákona zřejmě inspiroval. Výklad pojmu *„zjevná neopodstatněnost“* v kontextu návrhů na zrušení mimořádných opatření podle pandemického zákona však z § 47 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudě nelze dovodit, jelikož judikatura Ústavního soudu mu přisoudila specifický význam aplikovatelný výlučně v souvislosti s posuzováním z hlediska dodržování ústavně chráněných práv a svobod.

[22] Výkladová vodítka ke „zjevné neopodstatněnosti“ však lze nalézt v judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu „zjevně neúspěšný“ či „bezúspěšný návrh“, s nímž pracuje § 36 odst. 3 s. ř. s., který se týká žádosti účastníka soudního řízení správního o osvobození od soudních poplatků. Pojem „návrh, který zjevně nemůže být úspěšný“, lze v zásadě ztotožnit s pojmem „zjevné neopodstatněnosti“. Byť zákonodárce užil odlišných slovních výrazů, v jejich smyslu nelze vnímat podstatné významové nuance, které by vylučovaly aplikovatelnost již vyslovených judikатурních závěrů. Neopodstatněnost návrhu je tentýž výraz pro jeho nedůvodnost. Nedůvodnost přitom značí, že návrh není úspěšný. Zjevná neopodstatněnost návrhu je tak výrazovým synonymem pro návrh, který zjevně nemůže být úspěšný.

[23] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „zjevná neúspěšnost návrhu by měla být zjistitelná bez pochyb, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování“ (blíže viz např. rozsudky ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, publ. pod č. 909/2006 Sb. NSS, ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 As 97/2007-32, či ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72).

[24] V usnesení ze dne 9. 7. 2020, č. j. 2 Ads 149/2020-19, Nejvyšší správní soud ve věci návrhu na obnovu řízení uvedl, že „zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná neúspěšnost znamená, že ať už by stěžovatel v kasační stížnosti uvedl jakékoliv důvody, nemohl by uspět“ (obdobně i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 As 100/2013 - 16, či ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 101/2013 - 23).

[25] Odborná literatura uvádí, že „návrh není zjevně neúspěšný ani tehdy, pokud je třeba k právnímu závěru komplikovanějšího výkladu (složitě případy výkladu práva). Naopak zjevně neúspěšným návrhem bude skutkově i právně jednoznačná věc, ve které právní závěr jednoznačně vyplývá z textu zákona bez potřeby jeho interpretace (In claris non fit interpretatio).“ (KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Komentáře, Wolters Kluwer ČR.)

[26] Použití uvedených závěrů při posuzování, zda se jedná o zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona, potvrdil Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 4. 2021, č. j. 2 Ao 1/2021-19. V těchto intencích proto posoudil i nynější argumentaci navrhovatele, který shledává čl. I bod 17 mimořádného opatření za diskriminační z toho důvodu, že zvýhodňuje osoby, které prodělaly onemocnění COVID-19.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu je již na základě tvrzení navrhovatele, a to bez nutnosti hlubšího zkoumání a provedení jakéhokoliv dokazování, nesporně a jednoznačně patrné, že projednávaný návrh je zjevně neopodstatněný (bezúspěšný).

[28] Podle čl. 1 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou lidé „svobodní a rovní v důstojnosti i v právech.“ Toto ustanovení zakotvuje princip, který Ústavní soud nazývá neakcesorickou rovností v právech, tedy rovností jako takovou, bez vazby na nějaké konkrétní základní právo (na rozdíl od akcesorické rovnosti dle čl. 3 odst. 1 Listiny). Jedná se o jeden ze základních principů demokratického právního státu, jak jej

chápe čl. 1 odst. 1 Ústavy. Rovnost v právech neznamena, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo, avšak „*právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle*“ (nález Ústavního soudu ze dne 5. listopadu 1996 sp. zn. 6/96, N 113/6 SbNU 313, vyhlášený pod č. 295/1996 Sb.). V rozporu s čl. 1 odst. 1 Listiny je taková nerovnost, které schází jakýkoli účel a smysl (nález Ústavního soudu ze dne 12. května 2015 sp. zn. Pl. ÚS 55/13, N 93/77 SbNU 339, vyhlášený pod č. 170/2015 Sb.). Při posouzení, zda došlo k porušení čl. 1 odst. 1 Listiny, je třeba zkoumat: 1) zda se jedná o různé subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, 2) zda je s nimi zacházeno rozdílným způsobem, 3) zda je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci nebo skupině k tíži a 4) zda takové zacházení není projevem libovůle, tedy zda má legitimní cíl a je s to jej dosáhnout (nález Ústavního soudu ze dne 22. ledna 2019 sp. zn. Pl. ÚS 32/17, N 9/92 SbNU 86, vyhlášený pod č. 71/2019 Sb.).

[29] V nyní posuzované věci se navrhovatel cítí být diskriminovaný na základě svého zdraví oproti osobám, které prodělaly onemocnění COVID-19. Odpůrce v napadeném opatření příslušnou výjimku odůvodnil s tím, že u osob, které onemocnění prodělaly, se předpokládá, „*že dle stávajících mezinárodních doporučení Evropského centra pro prevenci a kontrolu nemocí a amerického centra pro kontrolu a prevenci nemocí, mají v době do 180 dní od zachytu onemocnění dostatečnou hladinu protilátek, která ve většině případů ochrání před reinfekcí*.[.] Tvrzení, že dotčené osoby mají dostatek protilátek, pročez u nich nelze předpokládat, že se opětovně nakazí (a současně tedy, že by nákazu šířily dále) navrhovatel nikterak nezpochybnil. Pouze shledává „nespravedlivým“, že osoby, které se v minulosti nakazily (což dle mínění navrhovatele znamená, že byly nezodpovědné), požívají výhod oproti osobám, které dosud onemocnění COVID-19 neprodělaly.

[30] Tato argumentace je však na první pohled mylná, neboť předně nelze tvrdit, že osoba, která se nakazila, se nezbytně chovala nedbale, či že dokonce záměrně porušovala dřívější opatření. Ani nejvyšší míra obezřetnosti a striktní dodržování protiepidemických opatření s sebou totiž nepřináší absolutní ochranu před nákazou virem SARS-CoV-2, jak ostatně ve svém vyjádření podotkl i odpůrce. Současně pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, ve vztahu k algoritmu posuzování nerovného zacházení uvedeného v bodě [28] tohoto usnesení, že v nynější věci není naplněn ani první předpoklad, pro nějž by bylo možné hovořit o diskriminaci. Navrhovatel se totiž nenachází ve srovnatelném postavení s osobou, která prodělala onemocnění COVID-19. O takovou situaci by se jednalo kupříkladu tehdy, pokud by navrhovatel tvrdil (a prokázal), že vykazuje srovnatelnou hladinu protilátek, jakou lze předpokládat u osob s prodělaným onemocněním. Navrhovatel však žádný takový argument nevzněl, a setrval pouze na tvrzení o nemožnosti stanovení výhodnějšího zacházení pro osoby, které se svým nezodpovědným chováním vystavily nákaze. Tento argument je však, jak soud uvedl již výše, zcela lichý.

[31] S ohledem na zde uvedené se Nejvyšší správní soud podrobněji nezabýval námitkou nepřiměřenosti opatření, potažmo jeho nedostatečného odůvodnění. Navrhovatel totiž neproporcionalitu opatření vztahuje právě k jeho údajnému diskriminačnímu charakteru, který však v posuzované věci není dán. Odpůrce nemusel posuzovat přiměřenost stanoveného pravidla, pokud se jedná o tvrzené nerovné zacházení s osobami, které onemocnění COVID-19 prodělaly, a těmi, které se dosud nenakazily, neboť se ve skutečnosti vůbec nejedná o skupiny obyvatel nacházející se ve srovnatelném postavení.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal návrh zjevně neopodstatněným, proto jej odmítl podle § 13 odst. 3 pandemického zákona.

[33] Pro úplnost soud dodává, že v projednávané věci nezasílal návrh k vyjádření osobám zúčastněným na řízení, neboť s ohledem na charakter návrhu, který soud shledal již při zběžném posouzení jako bezúspěšný, nepovažoval takový postup za účelný. Osoby zúčastněné na řízení nemohou rozšiřovat rámec soudního přezkumu, protože by svou argumentací nemohly v nynější věci rozhodnutí soudu žádným způsobem zvrátit. Již prvotní premisa navrhovatele o diskriminaci na základě zdraví totiž byla *prima facie* mylná.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, které lze přiměřeně použít i při odmítnutí věci pro zjevnou neopodstatněnost. Navrhovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[35] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popř. jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu